

Voorzang:

Lezen: Jesaja 43

Votum:

O Heere, één woord van Uw gezegende lippen, één blik uit Uw vriendelijk Middelaarsoog, één druk van Uw doorboorde hand, en we zullen het in ons midden en in ons hart ervaren: Dan zijn bergen vlak en zeeën droog. Amen.

Uit de 70e Psalm en daarvan het 3e vers:

Ik ben noodduftig, arm en naakt,
O God, mijn Helper uit ellenden,
Haast U tot mij, wil bijstand zenden;
Uw komst is 't, die mijn heil volmaakt.

Waarom weet ik dat ik een kind van God ben? En dat ik een Vader in de hemel heb?
Dat weet ik hieraan: Dat ik hier beneden mijn huis kwijt ben, en dat ik door niemand en niets getroost kan worden. Dat weet ik hieraan: Dat ik aan de kant van de weg zit te wenen. Dat weet ik hieraan: Dat niets mij interesseert en dat ik voor niets vang- en vatbaar ben. Dat alles mij voorbijgaat. Dat weet ik hieraan: Dat ik getrokken word en dat ik niet van mijn plaats kan komen. Dat weet ik hieraan: Dat mijn ziel bij ogenblikken geweld aangedaan wordt van de dingen der eeuwigheid, en dat ik begraven lig onder de dingen van de tijd. Dat alles mij voorbijgaat. Dat ik als een bekommerd mens in een onbekommerde toestand over de wereld ga. Dat weet ik hieraan: Dat ik een ongelovige ben en dat ik tóch geloof.
Wanneer ge hier uw huis kwijt zijt en uw thuis kwijt zijt, wanneer ge hier aan de kant van de weg als een uitgevallen mens zit te wenen en dat niets of niemand u meer interesseert of schelen kan. Ziet, daaraan kunt ge weten, dat ge een kind van God zijt. Maar ge gelooft het niet!

En maak nu alstublieft van uw tranen geen grond, want dat is ook niets. En heb geen medelijden met uzelf, want dat is ook niets. Want al die dingen zijn van beneden. Maar ge zijt uw huis kwijt en ge wordt getrokken en ge kunt niet van uw plaats afkomen. Gods kind schiet er alleen met de Heere over. En dat is een God, Die Zich verborgen houdt. Een zwijgend God, een God, Die menigmaal geen antwoord geeft en geen rekenschap van Zijn daden.

Daar neemt ge het waar, dat ge met de apostel Paulus zoudt uitroepen: "Wij gevoelen reeds het vonnis des doods in ons gemoed". Kijk, en dat is nu het onderpand, dat ge dat vonnis des doods in uw gemoed omdraagt. Want wanneer God dan komt, en vraagt naar uw huisnummer, dan zegt ge: "Hier Heere, verdoemelijk voor God. Ik draag van mijn geboorte het vonnis des doods in mijn gemoed".

Dat weet ik sinds gisteren, want we zijn van gisteren. En dan maakt God u het levenspad bekend. Want wanneer ge dat vonnis des doods met u omdraagt, dat is wel krachtens de geboorte van beneden. Maar wanneer ge door genade door God wordt opgezocht, dan komt het vonnis des doods zichzelf te verklaren voor de rechtbank van uw consciëntie. En in die weg zijt ge een kind van God.

“Ja – zegt ge – maar ik moet nog een kind van God worden”. Nu, laten we het daar vanmorgen eens over hebben, in welke gangen dat dan geleerd wordt. Het woord van onze tekst is uit de profetieën van Jesaja, en daarvan het 43^e hoofdstuk, het eerste vers, het laatste gedeelte, waar wij het woord van onze tekst aldus lezen:

Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijne.

Ziedaar het onderwerp voor dit morgenuur. Het gaat hier over het wettig eigendom des Heeren.

Van eeuwigheid gekend.

In de tijd gezocht.

En tot de zaligheid bewaard.

Proberen wij tot God te naderen.

Zetten wij ons godsdienstig samenzijn voort door met elkander te zingen uit de 25^e Psalm het 1^e en 9^e vers:

‘k Hef mijn ziel, o God der goden,
Tot U op; Gij zijt mijn God.
‘k Heb op U vertrouwd in noden;
Weer van mij toch schaamt’ en spot;
Dat mijn vijand nooit van vreugd’
Om mij opspring; die U wachten,
Dekt nooit schaamt’; maar die de deugd,
Zonder oorzaak, stout verachten.

Sla op mijn ellenden d’ogen,
Zie mijn moeite, mijn verdriet;
Neem mijn zonden, uit meêdogen,
Gunstig weg, gedenk die niet.
Zie mijn haters, daar ’t getal
Vast vermeêrt van die mij vloeken,
En die rusteloos mijn val
Heet en wrevelmoedig zoeken.

Ook de duivel is een harde meester. De dienst van de wereld is een wrede meester. De verschijning van de godsdienst is enkel teleurstelling. En wanneer ge die tyrannie nu kent en even moogt beschouwen, dan zegt ge: “Ja”.

Maar wanneer ge daar door Gods almachtige genade het onderwerp van zijt geworden? “Neen – zegt ge – daar zijn we door de zonde het onderwerp van geworden”. Wanneer ge het nog zo kunt bekijken, dan is het nog niets anders dan een godsdienst van beschouwing, van overtuiging, dan is het, dat ge het krachtens opvoeding en lering van huis uit weet.

Maar wanneer ge het onderwerp wordt van de eeuwige liefde van een drieënig God, dan is het krachtens verkiezing, dan is het krachtens wedergeboorte, dan is het krachtens koping en verlossing en krachtens heiliging. En dan vergaat u horen en zien vanwege de liefde

Gods. Dan houdt het op met uw beschouwende kennis en met al uw rekeningen. Dan is er niets anders over dan:

Schoon de heid'nen samen
List op list beramen,
God verbreekt hun raad; (ook van buiten)
Schoon de mogendheden...

Want dat zijn de mogendheden: satan en wereld en godsdienst en allerlei tyrannie en de verdorvenheid van uw eigen vlees en van uw eigen tafelgenoten, wanneer die in u leven:

Schoon de mogendheden
Snood' ontwerpen smeden,
God belacht hun haat.

Weet ge wanneer ge God ontmoet?

Wanneer de duivel u naar de hel sleept.

“Ja – zegt ge – dat is wel wat plat”. Het kan niet platter, geliefden, enkel en alleen omdat God een God is, die door de vlakke velden rijdt en Zijn Naam is: Heere der Heren. En dan hebben we wel eens een beetje kennis opgedaan en we hebben er wel eens wat van gelezen en gehoord, en we hebben er misschien ook wel aardig kijk op, maar, als ge gegrepen wordt, dan zijt ge blind, dan zijt ge doof en dan zijt ge ongevoelig en onverschillig en dan zijt ge een uitgevallen mens. En dan neemt ge al die dingen waar en ge hebt er niets mee te doen.

Dan zeggen ze: “Ge mocht er nog eens oefeningen mee krijgen en ge mocht er nog eens arbeid mee hebben en ge mocht er nog eens zus en ge mocht er nog eens zo”. De eer valt alleen maar aan één kant. God is in arbeid.

En uit de nooit begonnen eeuwigheid is de eeuwige liefde in Zijn eigen bewogenheid en in Zijn eigen verlustiging als de God des eeds en de God des verbonds, de Vader der lichten, van Wie alle goede gaven en volmaakte giften afdalen.

Wat denkt ge, geliefden? Neen, ik zal het niet tot u zeggen, want het is gesproken door de mond des Heeren, wat denkt ge, addergebroedsels?

“Ja – zegt ge – dat is nogal wat!”

Dat is nogal wat? Neen, dan worden we nog netjes aangesproken en zacht, en dan is het: “Heere, ga maar door, want het is nog veel en veel erger”. En zo zijn we onder allerlei heren.

Dan kunnen we ook de drankduivel gehoorzamen en een schijnheilige duivel gehoorzamen.

Want al dat gebroed zit hier, de hand op het hart. Neen, ik sla mezelf niet over, ganselijk niet. Nu, ik hoef het niet te separeren of ze hier nog zitten van Sodom of die voor een beest gaan staan, dan hoef ik helemaal niet te separeren. Ik vind het nogal tamelijk plat vanmorgen. Ja, wat denkt ge van uw sigaartje en van uw borreltje? Wat denkt ge van uw geneugten? Neen, ik haal het niet open. Maar de dienst van de wereld is een zware dienst. En de dienst van de duivel is een ontzettend wrede dienst. En de godsdienst?

En daar zijn we mee bezet van de morgen tot de avond. En terwijl ge hier zit, zijt ge al het één en ander aan het bepeinzen of verkopen. Toch zijn we hier gekomen, toch staan we hier op de stoel, toch zit ge daar neder, waarom?

Maar d' altoos wijze raad des Heeren
 Houdt eeuwig stand, heeft altoos kracht;
 Niets kan Zijn hoog besluit ooit keren,
 't blijft van geslachte tot geslacht.

Dit is het klassieke woord, dat doorgaat, telkens weer, dat zo'n grote plaats inneemt in de Heilige Schrift en in het leven van Gods uitverkorenen. Ik noem dat een klassieke plaats, die Bijbeltekst: "Zie, Ik heb u in Mijn beide handpalmen gegraveerd; uw muren zijn steeds voor Mij". Dat is een klassieke plaats en dat gaat door. Daarom zijn we hier. Neen, ik kan u niet wakker schudden. Ge verlangt misschien al naar uw prakje en naar uw sigaar. Als het er op aan komt, kan ik ook hatelijk zijn.

En toch bedoel ik het niet slecht. Waarom moet Hij nu nog wachten en waarom moet Hij nu nog buiten staan? Waarom? Heeft Hij Zijn manen niet geschud, die Leeuw uit Juda's stam? Heeft Hij Zijn nachtleger niet verlaten?

Wanneer ze daar komen met zwaarden en stokken, onder aanvoering van de verrader, en wanneer zij Hem dan grijpen willen, heeft Hij dan Zijn manen niet geschud als de Leeuw uit Juda's stam?

Staat Hij daar niet in de poort van Gethsémané? En roept Hij het u dan niet toe: "Wie zoekt gij?" Wanneer ge daar met mij een antwoord op zoudt moeten geven: Wie zoekt gij? Wat zou dat dan wezen?

Maar het is een ontwapenend woord. Maar het is dan ook alleen maar een woord, dat de Zijnen ontwapent. Want wanneer Hij vraagt: "Wie zoekt gij?" En wanneer Hij dan zegt "Hier ben Ik", dan vallen degenen, die Hem niet toegevoegd zijn van de Vader, achteruit, van Hem af. Dan slaan ze achterover.

Maar degenen, die Hem toegevoegd zijn van de Vader, die staan daar verlegen en hun eigenliefde en hun eigen kracht moeten ook nog worden ontwapend. Doch wanneer daar Petrus in zijn gewilligheid – en het is niet anders dan gewilligheid – het zwaard neemt en het oor afslaat van Malchus, dan moet bij Petrus nog het zwaard in de schede, dan moet het zwaard nog gestoken worden in ons eigen hart. En dan, wat blijft er dan over?

Dat de kerk vluchten gaat.

Dat blijft er dan over: En zij hebben Mij allen verlaten.

En wanneer er dan nog één komt, zoals die jongeling in Markus' verhaal, die daar een opperkleed over zich heen heeft geworpen, en die als een lammetje van de kudde de GODE Herder, Die daar onder zijn venster voorbijgaat, volgt, dan is dat een lammetje van de kudde. Gij zoudt dat ook kunnen zijn. En dan willen ze dat lam grijpen, omdat God de Vader het niet toeliet dat God de Zoon nog getroost zou worden door een lam van de kudde.

De schapen hadden Hem verlaten, maar nu was er nog een lam van de kudde, dat achter de Herder aanging. Maar ook dat was niet gewild. En zo grijpen ze naar die jonge man. En zijn kleed laat hij achter en hij vliedt naakt van Jezus af.

Zijt gij anders?

En hij vliedt naakt van de Christus Gods weg. En zo gaat Hij daar alleen.

Waar is dan Zijn kudde? Waar zijn ze dan, die Hij van de Vader gekregen heeft? Waar zijn ze? Waar blijven ze? Waar gaan ze heen?

Dat zijn geen dogmatische, theologische of filosofische vragen, want daar wensen wij ons niet mee op te houden. Ze waren er in het voornemen. Ze waren er in Gods eeuwig welbehagen.

Want als de Heere aan Job vraagt: “Waar waart gij toen Ik de aarde grondvestte?” Dan is dat maar geen loze vraag, neen. De Heere zou niet gevraagd hebben: “Waar zijt gij?” als Job er niet was. Maar Job was er in het voornemen Gods. Job was er in het eeuwig welbehagen. Toen heeft God Zijn volk gekend, vóór de grondlegging der wereld. Toen was er reeds het klassieke woord “Ik heb u in Mijn beide handpalmen gegraveerd”. Toen was er reeds het woord van de profetie van dit morgenuur: “Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijne”. En toen had ge nog geen naam. Neen. Toen was het alleen in het welbehagen Gods.

Wij begrijpen die dingen niet: dat ge er kunt wezen, wanneer ge er nog niet zijt. Wij begrijpen die dingen niet, dat ge er kunt zijn in Gods eeuwig voornemen, en dat er nog geen schepping is en dat er nog geen schepsel is, en geen val, niets. En dat we er dan toch zijn.

Ge hoeft u daar niet mee te vermoeien, maar wanneer de hemel het u leert, dan gaat de hemel terug met u en dan brengt de hemel u bij uw verlorenheid en bij uw val. En dan leert de hemel het u en mij: Ik heb u gekend in de bondsbreuk van Adam. Ik heb u gekend in uw eigen bondsbreuk. Ik heb u gekend in uw zondeweg. Ik heb u gekend toen ge daar heenging als een verlorene. Ik heb u gekend toen ge geboeid waart onder de ketenen van satan en voortgejaagd werd onder de zweepslag van uw hartstochten en driften, toen ge nog leefde in de zonde. Toen heeft God u gekend.

De dingen krijgt ge te zien bij terugleidende genade. Die dingen krijgt ge te zien bij herinnerende ontferming, wanneer de Heere teruggaat tot aan het Paradijs. En dat de Heere dan nog verder teruggaat vóór Zijn schepping, en dat de Heere nog verder teruggaat en u een inzicht geeft in het blijf vooruitzicht, dat u streelt. Opdat ge daarna zoudt verstaan, na uw doodstaat en na uw doodslaap:

Ik zal, ontwaakt, Uw lof ontvouwen,
U in gerechtigheid aanschouwen,
Verzadigd met Uw Godd'lijk beeld.

Ziet, geliefden, dan komen we daar waar God ons brengt en waar Hij ons hebben wil. Wij zijn uit de eeuwigheid. Wij zijn uit de stilte. En we gaan weer náár de eeuwigheid en we gaan weer náár de stilte. Wanneer wij aanstonds zullen ontslapen, dan zijn we in de stilte. Dat zal wat zijn!

We zijn of op reis naar de stilte, of we zijn op reis naar het eeuwige rumoer, dat is wening der ogen en knersing der tanden. Dat zal nooit ophouden, het gesis van de slang, tranenbeken, het gekners van de tanden en een eeuwige wroeging en een gestadig rumoer vanwege de angstkreten. Ik kan u die donkere nacht niet tekenen, maar het is alleen: “Gij wilt mij uit de afgrond trekken, hier. En gij wilt mij met Uw vleugelen dekken”. Dan komt ge hier al onder de stilte en in de stilte, wanneer God van vrede spreekt tot uw ziel, wanneer ge in de weg van verzoening geleid wordt door voldoening van de Zoon van God.

“Ach – zegt ge – dat zijn allemaal van die diepzinnige dingen”.

Al kent ge geen letter zo groot als een huis, en al zijt ge zo stom als het achtereind van een varken, dat staat God niet in de weg. Want als Hij u dat komt te leren, dan gaat dat stille en dat geruisloze, dat verlichtende, dat instralende van dat Uitstralende spreken. Wanneer dat in uw ziel komt, dan gaat ge er bij zitten. Dan staat ge te leunen tegen één van uw beesten, dan knielt ge neer bij uw aardappelhoop, omdat ge de schijn wilt geven, dat ge een zak aardappelen sorteert. Maar uw tranen vallen op uw oogst en er is niets in uw ziel dan:

Een onverklaarbare beleving. Want ge zijt los van uzelf en ge zijt los van uw omgeving op dat ogenblik. Maar er is zoveel verborgen licht in uw ziel, dat ge klaar ziet, heel erg klaar en ver, en dat de liefelijkste tonen oprijzen in uw gemoed: Zo moet de Koning eeuwig leven. Zó!

Ik probeer er wat van te zeggen, maar ik kan die dingen meer gevoelen dan dat ik ze kan uitdrukken. Want hier druipen voor mij de smartetranen Gods als de Man van smarten, wanneer ik mij heenwend naar de wereld, wanneer ik me voeg naar het vlees, wanneer ik mijn kinderen laat tyranniseren over mij, wanneer ik ze maar hun zin geef, wanneer ik het alles maar voorbij laat gaan, en wanneer het in mij is: Zou er nog wel één om mij malen? Zou er nog wel één, één mij liefhebben?

Zo kan een moeder van een groot huishouden verschoven zijn en o zo eenzaam. Zo kunnen wij daar over de aarde gaan, dat we bij geen mens in tel zijn, maar dat we ook niet geteld willen wezen vanwege de ontdekkingen in ons gemoed. Wanneer ge daar zo heengaat en wanneer daar ook misschien veel medelijden is met uzelf, en wanneer de duivel daar dan nog een schep bijdoet. En wanneer hij dan roert in uw beker, enkel en alleen opdat ge verzet zoudt plegen tegen de Leidsman uwer jeugd, dan zijn al die dingen makkelijker te gevoelen dan dat ze zijn uit te drukken. Want we zijn zo'n fijn weefsel in onze innerlijke, menselijke samenstelling, dat ge gaat denken: "Ik ben tot verstandsverbijstering gebracht". Als ge werkelijk een kind van God zijt, dan gaat ge knettergek over de aarde.

"Nu – zegt ge – dat is ook geen uitdrukking".

Och geliefden, ik moet mezelf net zo lang uitdrukken tot ik er niet meer ben. Maar als ge werkelijk een kind van God zijt, een uitverkorene, zoals hier in het woord van onze tekst: "Ik heb u bij uw naam geroepen".

En we hadden geen naam meer. Hoe moet God u nog noemen? Ge luistert naar geen ene naam, vanwege uw ongedurigheid en uw ongehoorzaamheid. Ik heb u bij uw naam geroepen. Wanneer we dat gaan beleven en wanneer we dat gaan geloven, dan zijn we absurd. Neen, dat zijn eigenlijk geen mensen, waar ge mee te doen kunt hebben, hè? Ik zei daarstraks, dat we dan knettergek zijn.

En weet ge waarom of we dat nu niet zijn? Omdat we niet uit het geloof leven. Want wanneer we nu eens een beetje meer uit het geloof gingen leven, dan gingen we als een stelletje gekken over de aarde. Maar dat willen en dat doen we nu eenmaal niet, neen. Dat is helemaal absurd.

Ge zoudt wel liefhebben, ja, ge zoudt God wel liefhebben, als ge maar niet zo gek moest zijn. De meeste mensen zouden wel willen omhelzen, bijvoorbeeld, uw man zou thuis kunnen komen die zoudt ge willen omhelzen, omdat hij toch wel echt veel van u houdt. Maar ge doet het niet, omdat ge bang zijt dat ge gek doet. Ik ga dat maar eventjes voorbij, want het is maar een heel erg schraal beeld, wat ik noem.

Maar Ik heb u bij uw naam geroepen, dat zegt God. En nu had ge geen naam. Hoe moet dat nu opgelost worden?

"Ja – zegt ge – mijn naam is zondaar, mijn naam is hoereerder, mijn naam is lasteraar, mijn naam is moordenaar. Dat is mijn naam. Overtreders". God ziet de zonde niet. En toch kan Hij de zonde niet voorbij kijken.

Ik heb u bij uw naam geroepen. Er ging van u een naam uit vanwege de schoonheid, die Ik op u gelegd had. Geen naam is er zoeter en beter voor het hart. Ik heb dat geleerd aan moeders knie in het stille avonduur, wanneer ze nog niet het licht aan wilde steken, want het was nog niet donker genoeg. En dan zat ze daar met haar kinderen op haar schoot, en de oudste moest er ook al bij staan, ja, een lummel van zes jaren, en toen waren er al zes. Ja, dat is een andere tijd dan vandaag de dag. En mijn moeder zingen: "Er ruist langs de

wolken". Ja, dat is een gezang, dat moet ge wegcijferen. O ja, moet ge dat wegcijferen, omdat het maar zo'n versje is?

Er ruist langs de wolken een lieflijke Naam,
Die hemel en aarde verenigt tesaam.

Dat is het: Ik heb u bij uw naam geroepen in de Christus Gods. Moeder huilen, tranen met tuiten. "Zullen we nog een versje zingen, jongens?" "Ik wil wel zingen, maar dan moet u niet huilen, moeder, want dan ga ik ook huilen". "Nu, dan nog eens: "'t Hijgend hert der jacht ontkomen". Nu, dan was de hele boel als water, die vijf, zes jongens en moeder ook. Wat was dat nu?

Mens, dan kunt ge niet onder God uit. En dan kunt ge niet onder uw ellende uit. En dan kunt ge niet onder de geboorte van uw zaad uit. Zijt ge daar wel eens mee bij God gekomen?

Dat ge niet onder de geboorte van uw zaad, van uw kinderen uit kon? Zie, dat is: Er ruist langs de wolken uit de nooit begonnen eeuwigheid vandaan. Dat kunt ge niet met timmeren klaar krijgen of met een duimstok. Neen, dat gaat zo niet.

Er ruist langs de wolken een lieflijke naam, dat is uit God vandaan. Denkt ge dat dat met droogte gepaard gaat? Neen geliefden, ge kunt uw tranen doorslikken en ge kunt op uw lippen bijten zoveel als ge wilt, maar een natte zaaitijd geeft een vette oogst.

En als God gaat zaaien, dan is het een natte zaaitijd, want dan is het: Ik heb mijn tranen onder het klagen, en dan is er een waarachtige droefheid naar God. Dan is dat geen vertoning, maar dan is het een beloning. En dat is? Uit genade zijt gij zalig geworden. Bedwing uw ogen van tranen en uw stem van geweën, want er is loon voor uw droefheid en voor uw smart en voor uw arbeid. Waar, geliefden?

In de schoot des Vaders, toen Hij nog een Voedsterling was. Daar lag de Kennis Gods, daar lag het eeuwig Welbehagen, daar lag de Naam, daar lag de Verzoening, daar. Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijne.

Dan zal, na zoveel gunstbewijzen, het gezegend heidendom, dan hoeft ge niet bij de waarheid te zijn grootgebracht, maar dan kunt ge uit de eerste de beste gribus komen. Het is groot als ge onderwijzers hebt, die het u aanzeggen; als ge een vader en moeder hebt, die er kennis van dragen. Het is goed als ge bij dat beproefde volk zijt en als ge er wat van leert. Maar dat: Ik – de Ik zal zijn Die Ik zijn zal, dat is de Enige, Die is en Die was en Die eeuwig blijven zal – Ik heb u bij uw naam geroepen.

Het is jaren geleden, toen ik daar nog was in Leerdam en ik daar bericht kreeg van de hemel, dat ik een vrouw op zou zoeken, die daar op haar uiterste lag, een moeder van elf of twaalf kinderen. Als meisje was ze op vijftienjarige leeftijd het huis uitgegaan om te dienen. Ze ging de brede veertien op. Er moest een kindje komen, dat is allemaal bij moeder thuis gebeurd. Dat kind was een meisje en dat is later een toonbeeld van godzaligheid geworden. Dat wil ik alleen maar even aanstippen. Vrije genade.

Toen is die meid weer gaan dienen. Toen was het weer zo. Toen heeft ze dat kind van kant gemaakt en heeft ze zes jaar in de gevangenis gezeten. En in de gevangenis komt God haar op te zoeken: "Kom bij Mij van de Libanon af". Ja, ja, hebt ge de naam dat ge "leeft", dan kunt ge uzelf ophangen! Maar als ge een vloeker en een zuiper zijt, dan zegt God: "Ik heb u bij uw naam geroepen".

Weet ge waarom Paulus en Silas in de gevangenis van Filippi geworpen werden? Omdat een zelfmoordenaar gered zou worden: Ze zijn allen hier! We zijn allen hier, ja, God de Vader,

God de Zoon en God de Heilige Geest. Doe uzelf geen kwaad. Die man moest zalig worden. Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijne.

“Ja – zegt ge – maar zo ...?”

Ja, wij hebben veel andere violen. Op onze harp staan zulke snaren niet. Enfin, die vrouw is de gevangenis uitgekomen, is getrouwd en heeft een groot huisgezin gehad en is door God krachtadig bekeerd. En daar wist ik allemaal niets van. Toen kreeg ik een berichtje van de hemel dat ik daar naar toe moest. Ik wist haar niet te wonen, doch ben naar dat plaatsje toe gereisd, en ik wist geen naam en ik wist geen adres. Toen ben ik de rivier overgestoken. Daar in Brabant in de buurt bij Aalst. Daar heb ik een chauffeur opgezocht en die vroeg: “Waar moet u naar toe, dominee?”

Ik zeg: “Dat weet ik niet, maar daar moet jij me brengen”.

Hij zegt: “Zo’n klant heb ik nog nooit gehad”.

Ik zeg: “Nu, dan heb je er vanmorgen één”.

Hij zegt: “U kunt gerust in die auto gaan zitten, maar als ge nu niet weet waar ge wezen moet?” “Ja – zeg ik – ik moet bij een vrouw wezen, die op sterven ligt, dat weet ik”. Ik zeg tegen hem: “Weet jij nog dat er tweeërlei soort mensen op de aarde zijn?” Hij zegt: “Ik niet, of het moeten mensen zijn met die zwarte petjes op”. “O ja, daar ben ik van de week ook al geweest, daar moesten een paar van die vrouwtjes naar toe. Onder aan de dijk, daar is een vrouw, die ziek is en op sterven ligt”. Ik zeg: “Daar moet ik wezen”.

Daar ben ik naar toe gegaan, hartje zomer, twaalf uur, snikheet. Een klein huisje, ik moest bukken om er in te komen. Een oude man met zijn zoon en zijn dochter en een stuk of wat kinderen zaten om zo’n ronde bak met aardappelen, een kopje jus in het midden en daar zaten ze te bikken. Daar kwam ik aan, rijzige gestalte, en ik zei: “Ook goede middag”.

Ik zeg: “Ik moet hier wezen, en toch weet ik het niet”.

Hij zegt: “Hoe heet u? Uw naam?”

Ik zeg: “Die ben ik al jaren kwijt. Ik heb geen naam meer. Ik hoor bij het naamloze volk”. Hij zegt: “Kom er dan maar in”. Bij een naamloos volk. Dat kan alleen als God u bij uw naam roept, hè?

Want de naam der goddelozen zal verrotten. God werpt uw geloof weg, uw liefde weg, uw hoop weg, uw vertrouwen weg, uw krachten weg, uw inzicht en uw verstand weg. God werpt dat allemaal weg.

Ik heb u bij uw naam geroepen. Dat is Christus. Geen naam is er zoeter en beter voor ’t hart. Zo wordt de kerk gekend in de nooit begonnen eeuwigheid; en zo wordt de kerk gezocht in de tijd. En ge kunt het hier aan weten, dat ge niet anders dan een dwalend mens zijt. En waaraan kunt ge dat weten?

Aan uw wedergeboorte! Genade brengt z’n eigen vrucht voort. Ja, geloofd zij de Vader van onze Heere Jezus Christus, Die ons heeft wedergeboren tot een levende hoop. Nu, zeg het nu zelf eens. Als de hoop u gans ontviel en niemand zorgde voor uw ziel, toen begon ge opnieuw te hopen! Wonderlijk.

En dan zingt het: “Geen ijdele zorg doe u van ’t heilspoor dwalen”. Kijk, dan raakt ge de rommel eens aan God kwijt en uw keuze en uw ervaring en uw uitredingen en alles wat ge wel eens hebt doorgemaakt, raakt ge aan God kwijt. Want we zijn en blijven in onszelf niet anders dan een verdorven vat, één stuk hoogmoedigheid, anders niet. En leg dat nu niet naast u neer, want ge hebt van die eenvoudige vrouwtjes, neen, dat is niet voor hen, maar ondertussen stinken ze van hoogmoedigheid, enkel en alleen omdat ze nog een naam willen hebben. Wij willen nog een gekende en een getelde zijn. Nu, het is mij volmaakt onverschillig wat ze van mij zeggen of van mij denken. God geve jullie ook die genade. Een

afschrapstel en een uitvaagsel. En dat te beleven in uw nachtelijke uren: "O God, van wie ben ik nu eigenlijk? Wie hoor ik nu eigenlijk toe? Ben ik nu van de duivel? Want zo neemt hij zichzelf waar. "Ben ik nu van de wereld?" Want ge zijt enkel wereld voor uw waarneming in uw huis en aan uw tafel. Omhelzingen zijn er niet meer bij van man en vrouw. Neen, dat is allang over. Is de liefde dan weg?

Neen, de liefde is niet weg, maar wat is er voor in de plaats gekomen?

De rouw, die is er voor in de plaats gekomen, en dan kan dat toch niet.

Daarom zijt ge zo geslingerd. Daarom zijt ge zo uitheems. Daarom zijt ge zo dat ge vraagt: "Heere, wie hoor ik nu eigenlijk toe? Hoor ik nu van de duivel of van de wereld, of hoor ik nu van het vlees of hoor ik van de techniek? Waar hoor ik nu eigenlijk bij?"

Gij zijt Mijne. Gij zijt Mijne.

Waaraan weet ge dat?

Ik kom eens heel dicht bij u zitten en zal heel weinig zeggen, maar waaraan weet ge dat: Gij zijt mijne?

Niets is er waar ik in kan rusten, dáár weet ge het aan.

Niets is er waar ik in kan rusten, dan gaat ge voor de dood liggen en dan is uw enige bezit: uw vermoeidheid en veroordeling. En dan alleen is er plaats voor dat woord: Ik, de Heere, de Onveranderlijke, de getrouwe Verbonds-Jehova, heb u bij uw naam geroepen, dat is in Christus Jezus. En wanneer Hij ons bij onze naam roept, dan weet gij dat ge aan uw zonde ontdekt wordt. Niet dat ge uw zonden gaat belijden, maar als God iemand bij zijn naam roept, dat is de ellendige, vuile, nare, akelige, dwaze zondaar. Dat is uw naam van nature. Velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren. Ze werden geroepen als moordenaars, en dat wilden ze niet zijn en daarom zijn ze niet uitverkoren. Wilt ge nu horen en luisteren en verstaan, dat ge een dief, een moordenaar, een hoereerder zijt, dan zijt ge op weg, en dan zullen ze op die weg naar Sion vragen. Dan krijgen ze een thuiskomen, dan krijgen ze een tegood in de weg van ontdekking, want dan zijn ze hun huis hier op aarde kwijt.

Niets is er waar ik in kan rusten.

Bezwijkt dan ooit mijn vlees en hart

In bitt're nood of bange smart,

Zo zult Gij zijn voor mijn gemoed,

Mijn Rots, mijn Deel, mijn eeuwig Goed.

Is uw oor gestreeld vanmorgen?

Moet ge zeggen: Ja, dat is het, daar val ik bij, en? Ge gaat aanstonds weer ongestoord heen en ge gaat aanstonds uw oude tred weer in, en? Snelle afloop als der wateren. Ge voelt het zelf wel, ge maakt de schuld nog dagelijks groter en ge neemt het waar, dat het mis gaat, en ge kunt het zeggen en er over wenen dat het mis gaat, en toch gaat ge aanstonds door, aan uw tafel en in uw huwelijksbed, en met uw kinderen. Waar ligt dan de grond van zalig worden? Buiten u in Hem. Ik zal nooit herroepen hetgeen Ik eenmaal heb gesproken.

Ik heb u bij uw naam geroepen. En als dat waar is en ge gaat door in de weg der zonde en in de weg van een aangevreten huwelijksleven? Want dat is het tenslotte. Het huwelijksleven wordt aangevreten met een leeuwenmuil. En wanneer ge dan toch doorgaat en wanneer ge dan waarneemt dat het mis is en het ziet dat het mis gaat aan uw tafel, schuld met schuld vermeerderd, zie, dan hebt ge geen gerust leven meer. Dan is er vaak zoveel herrie en zoveel bestrijding en dan is er vaak zoveel verkeerdheid en vijandigheid in uw gemoed, en als God

het niet verhoedt, dan zoudt ge een moord doen. Wat is dat dan? Enkel zonde en schuld, nood.

Ik heb u bij uw naam geroepen en dan is u de rust opgezegd. Dan is er geen vrede en geen gemak. Dan is er strijd en er is omkomen. En dan komt er vaak armoede en beklemming en teleurstelling en afbraak, enkel en alleen omdat Hij zegt: "Gij zijt Mijne. Ge zijt niet van uzelf". En de duivel brult: : "Ge zijt niet van Gods volk, want ge zijt van de hell!" De duivel brult en alle satans zijn wakker geroepen, en ze dansen aan uw tafel en ze trachten u van uw verstand te beroven. En alles zegt: "Ge zijt een verworpene, er is geen aasje genade ooit aan u verheerlijkt; ge leeft nog, maar ge hebt nu al de verharding in uw hart".

Want zeg het zelf eens? Het is enkel verstoktheid en verharding. Het is een afzwerven van de wegen des Heeren van de morgen tot de avond in allerlei omstandigheden. Zo leeft ge en zo gaat ge naar huis en zo zet ge u aan uw tafel. Ge durft niet eens te bidden. Ge durft niet eens uw jongens tot de orde te roepen, of uw meiden, omdat ge zo'n hekel aan uzelf hebt en ge zegt: "Ach kind, je kunt het eigenlijk niet helpen dat je zo bent".

Dan raakt ge uw vijandschap kwijt. Ge zoudt het nog wel willen zeggen, maar het slaat u in het aangezicht en het maakt u zo benauwd.

Waarom?

Omdat ge het van binnen toestemt en van buiten: de huichelaar is vanmorgen maar weer eens naar de kerk geweest. En zo ziet ge u neerzitten en zo neemt ge uzelf waar en zo gaat ge over de aarde. En?

Wat blijft er over?

Ik trok u met mensenzelen, met koorden der liefde. Dat blijft er over.

Er is een angel in uw neus geslagen en nu kunt ge niet meer los.

Al zoudt ge weg willen, dat gaat niet. En?

Wanneer dat eens inslag doet in uw gemoed en het woord weerklinkt en het woord wordt met de vinger Gods u zó aangewezen, zie, dan brengt de Heere u nog wel eens terug tot uw prilste kinderjaren, dat ge als meisje of jongetje heel, heel vroeg in uw jeugd wel eens uw knietjes hebt gebogen en dat het toen wel eens anders was.

Is dat grond?

Neen, dat is geen grond.

Maar wat is het dan wel?

Het is een wond, die naar God openstaat. Ik heb u bij uw naam geroepen. Dan gaat de hemel terug en dan komt de Heere Zijn vinger er wel eens bij te houden. En nu weet ge van verkiezing niets, en ge weet van wedergeboorte niets, en van koping en van verlossing en van heiliging weet ge niets.

Maar wat weet ge dan wel?

Ge weet van niets.

Is dat ook al zaligmakend?

Neen, dat is niet zaligmakend, maar dat is een vrucht, dat is een vruchtelijke bekommernis omdat God u bij uw naam geroepen heeft en omdat Hij gezegd heeft: Ge zijt van Mij, schapen Mijner weide!

En nu kunt ge van God horen en behoren, en dat ge het voor uzelf ervaart

Wat?

Dat Gods echte geestekinderen schier nooit zonder aanvechting zijn en schier nooit zonder vertwijfeling zijn, maar altijd in schuddingen verkeren en dat dat innerlijke en innige leven door hen niet wordt vertrouwd, omdat zij zich als een duivelskind leren kennen.

Ik heb u bij uw naam geroepen.

Dat is geen grond voor de eeuwigheid, wanneer ge u zo waarneemt. Maar het is wel een grond voor de eeuwigheid wanneer de Heere het zegt en wanneer de Heere het uitlegt en wanneer ge er bij moogt knielen in aanbidding:

Mijn God, Gij hebt mij, op mijn klacht,
Genezen en mijn smart verzacht;
Gij hebt mijn ziel, door angst beroerd,
Als uit het graf weer opgevoerd.

Dan moogt ge weer eens een ogenblikje geloven, een ogenblik. Gij zijt in uzelf een ongelovige, maar toch moogt ge een ogenblikje geloven. Nu, ik kan die ruif vanmorgen niet lager hangen, dat kan ik niet, onmogelijk. Maar denkt nooit wat van uzelf. Wij kunnen elkander niets beloven, maar denkt alstublieft nooit wat van uzelf. En zijt nooit schuchter om u iets toe te eigenen ten opzichte van de liefde van Christus. Dat is een geschonken liefde en het is een geschonken Heere Jezus en het is een geschonken geloof. Het is alleen dat het geschonken is en dat Hij het Zelf uitwerkt.

Die oude grijze Simeon in de tempel kon zeggen: “Nu laat Gij, Heere, Uw dienstknecht henengaan in vrede”. Dat was nu een geschonken Heere Jezus in de geschonken geloofsarmen van Simeon. En zo had hij het verstaan van dat Kind: Ik heb u bij uw naam geroepen, Simeon, gij zijt Mijne.

Weet ge wat Simeon betekent?

Dat betekent: Woestijn.

Zo worden we geroepen en dan wordt die woestijn een land van waterbeken, want de woestijn en de dorre plaatsen zullen hierover vrolijk zijn. Dan gaat ge maar weer met uw ongelukkigheid en met uw ellendigheid naar huis, enkel en alleen opdat ge het zoudt doorleven en uitleven: “Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijne”.

Mijn kruik is leeg. Amen.

O Heere, wij weten niet in of uit te gaan. Wij weten niet, wij kunnen niet, wij vermogen niet. Maar dat woord: Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijne. Dan houdt alles op. Dan mag de duivel brullen, dan mag de wereld gillen, dan mag het vlees krullen en dan zal er van alles tegen opkomen wanneer dit volk aanstonds weer naar huis gaat. Ik heb u bij uw naam geroepen. En daarom zijt ge zo’n ongelukkig mens in uzelf, daarom hebt ge geen leven, dan enkel en alleen in Mij. Amen.

Uit de 73^e Psalm en daarvan het 13^e vers:

Wie heb ik nevens U omhoog?
Wat zou mijn hart, wat zou mijn oog
Op aarde nevens U toch lusten?
Niets is er waar ik in kan rusten.
Bezwijkt dan ooit, in bitt’re smart
Of bange nood, mijn vlees en hart,
Zo zult Gij zijn voor mijn gemoed
Mijn Rots, mijn Deel, mijn eeuwig Goed.

Gaat thans heen in vrede:

De Heere zegene u en Hij behoede u,
De Heere doe Zijn aanschijn over u lichten en zij u genadig,
De Heere verheffe Zijn aangezicht over u en in u en geve u vrede.
Amen.